

LLENÇA'T

Gemma Casanovas

Mig incorporada en aquest llit d'hospital, observant com la claror es fa seva la matinada, per fi ja no tinc por.

Somric recordant. Em tiba la pell de la cara i em cou.

Veig nítidament com em persegues el dia que vaig fer 18 anys. No vas parar d'insistir fins que em vaig deixar conduir per la teva moto, sota el gran roure, i vas obrir el portaequipatges per donar-me una cervesa (la meva primera cervesa) i un regal. Em vas dir que el tenies des de feia mesos, tots els mesos que feia que n'estaves enamorat i jo vaig somriure i riure més que mai i em vaig deixar donar el regal i cent petons (els meus primers petons).

Respiro a fons i una fiblada m'atravessa les masegades costelles.

No ho entenc. Miro enrere i no ho entenc. Érem feliços. Jo era feliç. No se si va ser la vergonya el que em va fer perdonar-te aquell cop (el teu primer cop). No recordo ni perquè discutíem, però segur no era per res important.

Plaf!!

Em va quedar un xiulet a l'orella i la sensació que perdia l'equilibri i la dignitat en aquell mateix instant. Silenci. Quietud absoluta. I la teva impressionant mirada freda de llop. I terror. Anys de terror.

Fa una estona, després de quinze dies d'hospital per la teva pallissa (la teva última pallissa) m'has trucat enfilat al pont de Praga, el mateix pont on em vas demanar per viure junts.

- M'has de perdonar, no passarà més!!!! t'ho juro!!! si no em perdones .... em llençaré al riu!!! ho faré!!.

He sentit el silenci. La quietud absoluta i el teu terror. I he contestat.

- ... Llença't.